

Poštnina plačana v gotovini

SALIZIJSKI VESTNIK

GLASILO
ZA SALEZ.
SOTRUD-
STVO

ŠTEV. 3
1938

VAŽNO!

VAŽNO!

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi **kraj**, kjer stanujete, to je vas, ulico in **pošto**. — Več dopisov in naročil leži v naši pisarni, pa **ne vemo zanje**, čigavi so in odkod.

2. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana“.

3. **Kadar pošiljate denar**, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V Juniju: 1. 8, 14 — 2. 9, 15 — 3. 1, 16 — 4. 2, 17 — 5. 3, 18 — 6. 4, 19 — 7. 5, 20 — 8. 6, 21 — 9. 7, 22 — 10. 8, 23 — 11. 9, 24 — 12. 1, 25 — 13. 2, 26 — 14. 3, 27 — 15. 4, 28 — 16. 5, 29 — 17. 6, 30 — 18. 7, 1 — 19. 8, 2 — 20. 9, 3 — 21. 1, 4 — 22. 2, 5 — 23. 3, 6 — 24. 4, 7 — 25. 5, 8 — 26. 6, 9 — 27. 7, 10 — 28. 8, 11 — 29. 9, 12 — 30. 1, 13 — 31. 2, 14

V Juliju: 1. 9, 15 — 2. 1, 16 — 3. 2, 17 — 4. 3, 18 — 5. 4, 19 — 6. 5, 20 — 7. 6, 21 — 8. 7, 22 — 9. 8, 23 — 10. 9, 24 — 11. 1, 25 — 12. 2, 26 — 13. 3, 27 — 14. 4, 28 — 15. 5, 29 — 16. 6, 30 — 17. 7, 1 — 18. 8, 2 — 19. 9, 3 — 20. 1, 4 — 21. 2, 5 — 22. 3, 6 — 23. 4, 7 — 24. 5, 8 — 25. 6, 9 — 26. 7, 10 — 27. 8, 11 — 28. 9, 12 — 29. 1, 13 — 30. 2, 14 — 31. 3, 15

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

<i>Bednažik Rudolf</i> , župnik, Gor. Lendava;	<i>Setničar Ivana</i> , Smolnik, Polhovgradec;
<i>Brezovar Marija</i> , Italija;	<i>Serec Marija</i> , Betonjci, Rankovec;
<i>Cverle Helena</i> , Sevnica;	<i>Sonnenuald Terezija</i> , Ljutomer;
<i>Dobrin Jože</i> , Tržič;	<i>Stare Marijana</i> , Smlednik;
<i>Golobič Ana</i> , Štrekljevec, Semič;	<i>Sternad Marija</i> , Idrija;
<i>Grizold Franc</i> , Smolnik, Ruše;	<i>Stranjšek Frančiška</i> , Sv. Jurij ob Ščav.;
<i>Jagodic Ivana</i> , Šenčur pri Kranju;	<i>Šeško Marija</i> , Planina pri Sevnici;
<i>Janes Julijana</i> , Trava, Čabar;	<i>Smid Jerica</i> , Ljubljana;
<i>Knifc Antonija</i> , Stražišče;	<i>Štirn Marijana</i> , Cerklje;
<i>Kočjaž Eliza</i> , Maribor;	<i>Sparovic Marija</i> , Kamnagorica;
<i>Lipovec Neža</i> , Gorje pri Bledu;	<i>Turk Ana</i> , Cerklje ob Krki;
<i>Maly Avgust</i> , Fusine, Italija;	<i>Vidic Janez</i> , Stična;
<i>Milavec Neža</i> , Nova vas pri Rakeku;	<i>Završnik Marija</i> , Sevnica;
<i>Missia Ana</i> , Hrastje, Slatina - Radenci;	<i>Ziherl Jože</i> , Suha, Škofja Loka;
<i>Nosan Neža</i> , Dolenja vas pri Ribnici;	<i>Zupanek Julijana</i> , Nova cerkev;
<i>Novak Marija</i> ;	<i>Zvezda Ana</i> , Jesenice;
<i>Podgoršek Marija</i> , Selo, Vodice;	<i>Žagar Helena</i> , Prezid;
<i>Perko Ivana</i> , Sv. Jurij ob Taboru;	<i>Žen Frančiška</i> , Šutna, Kamnik;
<i>Pogljajen Marija</i> , Gorje pri Bledu;	<i>Žerdoner Alojzija</i> , Celje.
<i>Rep Terezija</i> , Kamenščak, Ljutomer;	<i>Žitnik Franc</i> , župnik, Stopiče pri Nov. m.;
<i>Repnik Franc</i> , Ljubljana;	<i>Usmiljeni Jezus</i> , daj jim večni pokoj!
<i>Rozman Janez</i> , Zg. Brnik, Cerklje pri K.;	(300 dni odpustka.)

Naš majnik

Najlepši mesec vsega leta se je vrnil: majnik je tu. Majnik je simbol vedrine in duhovne veličine krščanstva. To, kar je najlepšega v naravi, utrgamo in prinesemo Mariji: cvetje, zelenje, življenje, ki se budi. Izbrali smo iz življenja poezijo pomladi, kar najlepšega mesca v letu, da ga pre-

radostno je tudi oko naše ljube Gospe, najlepše med ženami.

Pravijo, da smo zagrebli vse vire veselja v svetu, da pridigamo samo o solzah in o biču. Pa pogledjte, kako ob šmarničnem večeru „vse prepeva, se raduje, pesem do neba doni“, kako vse vzklika od veselja! Z veseljem gremo

sadimo v svoje duhovno življenje, da z njim ovenčamo svojo vero, svoje upanje, svojo ljubezen.

Nasprotniki so nam dejali, da smo prijatelji temin, da ne poznamo svetlobe, da govorimo le o razpadu, o smrti, da zanikujemo življenje, da smo žalostni in okosteneli puščavniki. Pa smo natresli toliko cvetja na naše šmarnične oltarje, da so se zavzeli in obstali ob njih celo tisti, ki so hoteli za minljivim življenjem, ki pa jih je razočaralo in zagrenilo. Krog naše Kraljice je sama lepota, samo veselje. Krog nje povsod cvetje in cvetje. Vse je lepo in veselo v tem krščanskem maju. Radostno je človeško srce pa

k šmarnicam in se oveseljeni vračamo domov. Ako pa so tudi solze zraven, so pa to solze veselja in tolažbe. Vsaka beseda, ki jo ob šmarnicah slišiš, je beseda veselja, slave, zmagoslavja, nade. Naša šmarnična Gospa ni solzna Gospa, ona je radostna in preslavljena. Kraljica je in zmagovalka. Vse je namenjeno nebeški Kraljici, ki je začetek našega veselja. Veselje in radost, to je znak krščanstva. Najboljši tolmač teh čustev pa je majnik. Loči se pa krščansko veselje od posvetnega razveseljevanja: krščansko veselje je vedro, je čisto, je oplemenjena ljubezen. Naše veselje je duhovno, ne počutno, je trajno, ne bežno. Žena, ki se ji

klanjamo, je žena duha, devica in mati, sveta in dobra; naše majniške nade so večne nade.

Majniška lepota ni strastna lepota telesa, ni od vina pijana radost in čutna opojnost. Pri nas je na oltarju žena deviško čista, nesebične ljubezni, ne pa viharnih strasti. Majnik je praznik krščanske mladosti in krščanske pomladi. Kdor hoče vedeti, kaj je kr-

ščanstvo, naj gre k šmarnicam, naj posluša petje litanij in Marijinih pesmi! Tu je zares življenje, pa ono plemenito, poduhovljeno življenje, tu je radost v siju večnosti, ljubezen dvignjena do Boga.

Kar je pomlad za prirodo, to je za nas majnik. Presadimo v srce majnik, šmarnice, pa smo razumeli evangelij in doumeli krščanstvo...

Don Bosko na dveh krajih naenkrat

Danes je dognano in izpričano, da je bil don Bosko 14. oktobra 1878. pričujoč na dveh zelo oddaljenih krajih naenkrat, in sicer v Turinu, o čemer ni nobenega dvoma, in na Francoskem v vasi Sen-Ramber v Dromskem okraju, pri gospe Adele Klement. Bilo pa je takole: Neki trgovec Klement z ogljem in oljem se je z natovorjenim vozom vračal iz Šaná domov. Dohitel je nekega duhovnika, ki je od utrujenosti komaj hodil. Nagovoril ga je in dejal, da bi ga vzel na voz, pa da za gospoda ni primeren in celo sesti nima kam. Duhovnik je hvaležno sprejel povabilo in sedel na voz. Ljudje, ki so šli mimo, se na voz niso ozirali, kakor da nikogar niso videli na njem. Pa bi ga bili vendar opazili, saj je imel na glavi trioglati francoski duhovniški klobuk in je bil po duhovsko oblečen. Tak prizor — duhovnik med sodi in vrečami — bi bil gotovo vzbudil pozornost.

Prišla sta domov. Mož je ženi kaj povedal, da je vzel na voz utrujenega duhovnika, naj mu brž s čim postreže. Vprašala sta ga za ime, pa je duhovnik odgovoril: „Za moje ime boste že zvedeli iz knjig, saj se bo pisalo o meni. Med okrepčilom so se pogovarjali o tem in o onem. Med drugim je žena začela tožiti, da jih je zadela težka nesreča. Najmlajši sin je imel hudo bolezen, ki mu je pustila strašne posledice. Siromak je oslepel in postal je gluhonem. Vse svetnike je že prosila, pa ni od nikoder pomoči. Du-

hovnik ji de: „Gospa, le molite pa boste uslišani.“

„Kaj hočete s tem reči? — Pojdite reveža pogledat!“

Gospodar je med tem nalival vino. Poleg steklenice z vinom je stala bela majolika s srebrnim vencem. „Tole majoliko pa spravite v spomin na mene!“ je dejal, in tako so tudi storili. Starejša hčerka je tole sporočila: „Eno leto pred smrtjo mi je oče rekel: „Poglej tole majoliko, tebi jo izročim, ne dam je bratom, ti jo skrbno čuvaj! To je spomin na onega svetega duhovnika.“

Po okrepčilu je gospodar vstal, da napoji konje, ker je imel še eno pot tisti dan. Ko je odšel, je vstal tudi duhovnik in dejal gospodinji: „Jaz tudi moram oditi, neki glas mi pravi, da naj grem.“

„Počakajte, gospod, moj mož se kmalu vrne, potem pa zapreže in bosta šla pogledat mojega sina.“

„Zares, neki glas me kliče, moram odtod, je ponovil duhovnik in je odšel.“

Gospodinja pohiti povedat možu, da je gospod odšel. Hitro zapreže konje in z ženo zdirjata za gostom, da ga dohitita, saj daleč še ni mogel biti. Dirjala sta po ravni cesti, kamor edino je mogel iti duhovnik, pa ga nista mogla zaslediti. Mislila sta pač, da je krenil kam s poti.

Pa kako sta se začudila, ko sta dospela k pestunji njunega sina, kake tri kilometre daleč, v Koano! Ta jima prihiti naproti in jima pove, da se

je tu pojavil neki duhovnik, ozdravil otroka, potem pa izginil. Dobro si je zapomnila njegov obraz. Dognali so, da je stopil v hišo prav tedaj, ko je odšel od Klementovih.

Sedem let so stikali za duhovnikom, pa nikakor niso mogli dognati, kdo je bil. Nekoč pa pride h Klementovim neka oseba, ki je tudi bila navzoča ob ozdravljenju otrokovem ter si je onega duhovnika dobro vtisnila v spomin.

Prinesla je knjigo, kjer je pisalo o don Bosku in njegova slika je bila v njej.

Vsi so takoj spoznali, da je to bil don Bosko, ki jim je sina ozdravil.

10. aprila 1888. je gospa, ki je na čuden način ozdravela od neke bolezn, kakor je bila prepričana, da po priprošnji don Boskovi, pisala gospodu Rui o onem dogodku in o svojem. Toda o pismu ni nobenega sledu več, tudi ona najbrže ni dobila nobenega odgovora, ker je 13. aprila 1891. zopet pisala, češ da ji vest ne da miru, ker vendar tak dogodek mora biti objavljen. Med drugim je pisala tudi tole: „Še žive priče, ki jih lahko vprašate in se prepričate o resničnosti dogodka, toda prosim, da ne

sprašujete gospoda župnika iz Sen-Ramberd, ker ne veruje v don Boskovo svetost. Prizadevam si, da širim, kolikor morem don Boskovo delo v svojem okolišu, toda gospod mi pravijo, da naj se ne ženem za take stvari, češ da imamo tudi na Francoskem dovolj dobredelnih ustanov in da so vse izredne stvari le prazne marnje. Pošljite vi kakega duhovnika, ki naj stvar preišče in izpraša priče, ki jih je še dosti, kakor na primer župnika iz Brej ali župnika iz Boad'Oengt pri Lionu ali župnika iz Die-maze pri Vienne.“

Hčerka Klementova je pisala dolgo pismo 18. aprila 1932. iz Lijona. Pravi v njem, da je njena mati umrla l. 1914., oče pa 1925., oni ozdravljeni brat pa l. 1928. Napravil se mu je čir na možganih. Zdravniki so mu napovedali smrt, združeno s hudimi bolečinami, pa je čisto mirno zaspal.

Ta hčerka je umrla 23. januarja 1933. Pred smrtjo je pripovedovala našemu salezijanskemu duhovniku Janezu Simeon-u, da je njena mati umrla popolnoma mirno, kar je pripisovala posebni don Boskovi milosti...

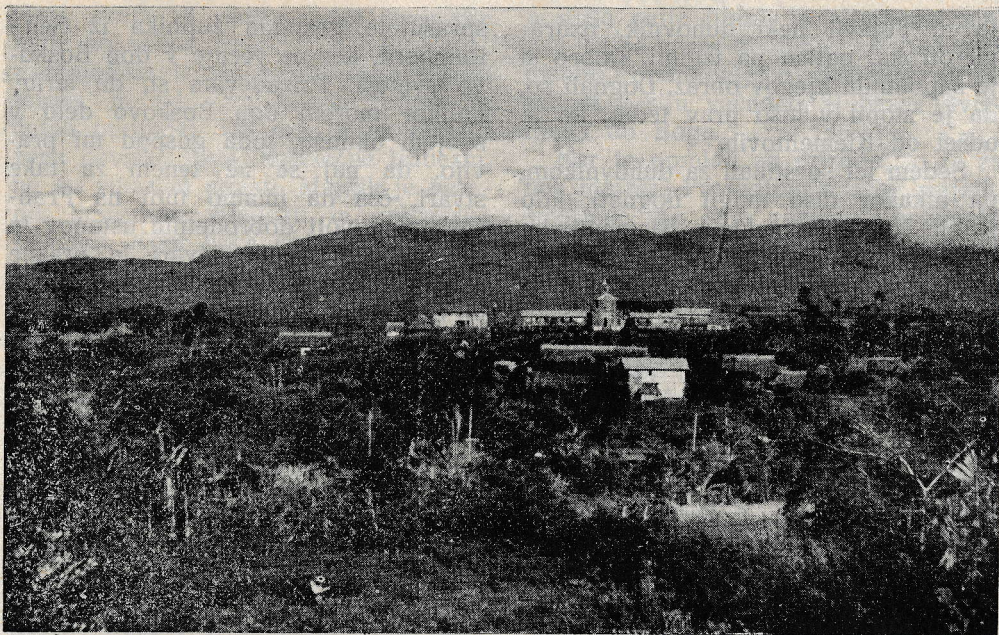
Don Bosko je torej zares bil svetnik.

Odkod taka moč?

Tisti, ki so živeli z don Boskom, so se večkrat spraševali, odkod don Bosku taka moč, da je njegova beseda tako učinkovita, njegov nasmeš tako prikupljiv, da namah pridobi vsakega, kaj da njegov pogled tako neodporno osvoji človeka. Kdor je le enkrat prišel v stik z don Boskom, ga ni mogel več pozabiti.

Res je, da je v marsikaterem človeku že silna naravna moč njegove duše, ki se odraža na zunaj v besedah, v nasmehu, v pogledu, toda učinkovitost don Boskove osebnosti je bila nekaj posebnega. Kratko in malo smo pripisovali to privlačnost nečemu nadnaravnemu. Don Bosko je namreč imel iz neba poklic in torej tudi dar, da

je bil apostol mladine in da je deloval za blagor duš. V ta namen mu je Bog zanetil v duši tako gorečo ljubezen, da je bilo vsako njegovo dejanje kakor zubelj, kakor plamen, ki je švignil iz njegove duše; ogrel je in pridobil človeka za Boga. Saj vemo, da ga je vsak čas, bodisi v delovanju med mladino bodisi v razgovoru z njo, v duhovnem vodstvu, v nasvetih, ki jih je dajal tistim, ki so ga obiskovali, v večernih govorih in tudi v dopisovanju prevevala taka ljubezen, taka iskrenost, tako hrepenenje, storiti vsakemu kar največ dobrega za njegovo dušo, da si je s tem vsa srca neuklonljivo podvrigel. Odtod tudi tista življenjska sila v njegovem delu, v nje-

Sal. misijonska naselbina v Makasu

govih ustanovah, oni oživljajoči duh, ki se je širil med mladino in tudi med ljudstvom. Sv. oče Pij XI. je uganil veliko don Boskovo skrivnost koj ob prvem srečanju z njim. Tudi on je doživel oni nedopovedljivi mik in vpliv don Boskove osebnosti. S svojimi osebnimi spomini na don Boska je vsej svoji Cerkvi dal pobudo, da so se začeli vsepovsod zanimati za njegove značilne kreposti. Prav bi bilo, da jih spoznajo prav do dna in s tem odkrijejo skrivnost njegovega duha in tiste sile, ki je z njo dosegel in še po svojih duhovnih sinovih dosega tako prečudne uspehe.

Samo eno leto, ki ga je g. Vespinjani preživel pri don Bosku, pravi sam, je bilo leto prepolno nauk in očarljivih razdetij, ki nam je napolnjevalo dušo in domišljijo, pridobivalo naša srca in našo voljo. Tako smo bili prepojeni s to njegovo ljubeznivostjo, da smo bili pripravljene storiti vse, vse pretrpeti, iti prav na konec sveta za božjo čast in za rešitev duš. Tako je bilo razpoloženje, ki se je prelivalo od duše do duše vseh nas, ki smo se razgovarjali z

don Boskom. Celo kratek nauk ali samo en nagovor po večernih molitvah nas je vse prevzel.

Nič ni čudnega torej, da je bil ves Pariz, ves Marsej, vsa Barcelona pokonci, ko se je pojavil v njih don Bosko. Hiteli so za njim kakor začarani, samo da ga vidijo, da slišijo njegovo besedo, da jim podeli vsaj blagoslov, da se dotaknejo vsaj njegove obleke ali celo, da bi se mu približali ter mu poljubili roko.

Don Bosko je bil res človek, poslan od Boga. Kakor da ga je Bog poslal, da bi pričeval o Bogu, o Mariji Pomocnici in da bi vsi po njem verovali.

Tako je sploh z vsemi svetniki. Pošlje jih Bog, da bi pričevali o Jezusu Kristusu, vsak na svoj način, ter so njegove žive slike v svetosti življenja, v ljubezni, v milobi, v potrpežljivosti, v ponižnosti.

Sveti oče sam ne more pozabiti vtisov tistih par dni, ko je bil pri don Bosku. Vsemu svetu pripoveduje o njegovi svetosti, delavnosti, o previdnostnem don Boskovem poslanstvu za naše čase, za mladino in za naše ljudstvo.

Don Bosko delivec dobrot

Čim dalje več sporočil prihaja, da je don Bosko uslišal tega ali onega. V vsaki številki Vestnika lahko berete o tem. Pa zakaj ni še več milosti od njega? Zato, ker se premalo zatekamo k njemu in morda s preomahljivo vero. Naj vam navedem dva slučaja, ki sta se zgodila na Hrvaškem pred par meseci.

1. Učitelj v Vrbiici Fr. Jovanovac ima poročeno hčer v Osjeku. Prišlo mu je žalostno sporočilo, da mu je hčerka nevarno obolela. Trije zdravniki jo skušajo ozdraviti, pa bolezen se nikamor ne premakne; zdelo se je celo, da se bo žalostno končala. Zaskrbljeni oče je začel z velikim upanjem moliti k Mariji Pomočnici in k sv. Janezu Bosku, tembolj ker mu je šlo za malega vnučka, da ne bi v tako rani mladosti izgubil nenadomestljive matere. Prav tedaj pa mu pride po pošti Salezijanski vestnik (hrvaški).

„Na prvi strani sem bral“, tako piše, „kako vodstvo salezijanskega sotrudištva prosi, naj dobri sotrudniki pomagajo zidati cerkev Mariji Pomočnici kristjanov v Zagrebu, v delavskem savskem predmestju. Takoj sem obljubil, da bom vse leto vsak mesec pošiljal po 10 Din z namenom, da mi sv. Janez Bosko in Marija Pomočnica ozdravita bolno hčer.

Čez par dni sem doma uredil svoje zadeve ter sem sklenil iti v Osjek, obiskat bolno hčer. Zetu sem naznanil svoj prihod. Pa glej začudenja! Od ginjenja so mi prišle solze v oči. Na kolodvoru me je čakala moja hčerka z možem in s svojim sinkom. Bila je vesela in zdrava. Bolezen je tako nenadoma minula, da so se vsi čudili.

Prepričan sem, da je to milost sv.

Janeza Boska in Marije Pomočnice, katerima ostanem vedno hvaležen.

* *

Neka druga oseba iz Zagreba piše: „Pred par meseci sem se znašla v težkem, zelo težkem položaju. Neka pravda je tekla že dolgo časa, pa se je vse zdelo, da jo bom izgubila. Mesto svetnega odvetnika sem si izbrala sv. Janeza Boska, naj on zagovarja mojo stvar. Pred vsako razpravo sem se k njemu zatekla in po njem tudi k Mariji Pomočnici. Obljubila sem jima, da če se srečno izteče, dam milost objaviti v Vestniku in pošljem svoj doprinos za zgradbo cerkve Marije Pomočnice v Zagrebu in za salezijanske poklice.

Moji nasprotniki so bili v veliki premoči in vendar se mi je zdelo, da se obrača stvar zame na bolje, čeprav je bilo videti, da se bo vlekla še bogve kako dolgo. Premišljevala sem, morda pa nimam zadosti trdne vere, zato sem namenjeno vsoto koj odposlala, vse drugo pa sem prepustila volji božji, naj se izteče, kakor je prav. Ravno na dan sv. Janeza Boska, 31. januarja, sem napravila to obljubo ter priporočila svojo stvar gojencem salezijanskega zavoda v Zagrebu in na Radni, da bi mi tudi oni izprosili močnejšo vero.

Milost je prišla prej, kakor sem se je nadejala. Položaj se je razčistil in vsa zadeva se je pravično razpletla v mojo korist. Za to milost, ki jo očitvidno pripisujem sv. Janezu Bosku, sem iskreno hvaležna in sem sama izkusila, kako je don Bosko pripravljen vsakemu pomagati, ki kaj žrtvuje za njegovo delo.

Sotrudniki in sotrudnice! Mesec Srca Jezusovega se bliža. Ali opravljate pobožnost „**Devetih služb**“? Kdor je še ne opravlja, pa želi to storiti, naj se nam javi in mi mu bomo sporočili, v katero skupino spada.

Drobna knjižica „**Devet služb**“ (za 1 dinar) bo vodila vašo pobožnost in vam pomagala, da boste božje Srce Jezusovo v mesecu juniju še bolj goreče častili.

LO - PA - HONG SALEZIJANSKI SOTRUDNIK

Naš vrhov. predstoj. in Lo - Pa - Hong

V vsem katoliškem svetu je žalostno odjeknila novica z daljnega vzhoda, iz Šanghaja, da je Lo - Pa - Hong umorjen. Prav, ko je obvezoval ranjenca iz bojev z Japonci, ga je zadela zločinska roka in mu pretrgala nit tako dragocenega življenja. Za Lo - Pa - Hongom žaluje tudi salezijanska družina, saj je našim misijonarjem storil toliko dobrega in jim pomagal, da so mogočno razpredli delo v Šanghaju. Težko bi bilo najti še koga, ki bi bil temu laičnemu apostolu podoben. Koliko je storil dobrega svojim rojakom! Imenovali so ga Kotolenga Sanghaja, don Boska Nantaua, kitajskega Ozanama. Izhajal je iz znamenite kitajske družine, ki je bila že nad tristo let katoliška. Lo - Pa - Hong je bil predsednik kitajske katoliške akcije, ki jo je ustanovil že l. 1913. v Šanghaju.

Lo - Pa - Hong je bil v resnici velepodjetnik, toda ves denar, ki je prišel v njegove roke, je porabil za dobrodelne namene.

L. 1925. je ob svetem letu prišel v Rim, papež ga je sprejel v posebni avdijenci. Šel je tudi v Turin, da si ogleda don Boskove naprave, saj je salezijance dobro poznal in jih je že par let prej poklical v Šanghaj, kjer so odpri z njegovo pomočjo zavetišče sv. Jožefa. Pripravljal pa je čisto moderno rokodelsko šolo, ki jo je nameval dati salezijancem v oskrbo, toda vojska je vse preprečila. V Turinu je vsako jutro, kar je bival tam, zgodaj zjutraj šel v cerkev Marije Pomočnice in stregel k sv. maši ter prejel sv. obhajilo, potem pa se v zbrani molitvi dolgo zahvaljeval.

Katoliški misijonarji so na njegovih ladjah imeli popolnoma prosto vožnjo. Na njih je bil tudi prirejen oltar, da so lahko maševali med potjo.

Vzdrževanje vseh dobrodelnih naprav ga je stalo ogromne vsote, pa je vedno kril vse stroške. Samo v zavetišču sv. Jožefa je bilo redno nad dva tisoč revežev; on jih je z vsem oskrboval.

Ustanovil je 71 središč za predavanja, katerih se je udeležilo 363.720 poslušalcev. Koliko šol, bolnišnic in zavetišč je ustanovil in vzdrževal! Imel je mnogo prijateljev tudi pri vladi, ki so mu radi pomagali; marsikaterega je celo spreobrnil h katoliški veri. Vedno je nosil s seboj steklenico s krstno vodo in tolikokrat mu je prav prišla, saj je krščeval kar na poti. Na smrt obsojene je pripravljaval h krstu in jih tudi krščeval, preden so jih peljali na morišče. Ako ni mogel takoj uspeti v spreobračanju, je vzel rožni venec, molil ga in uspeh je bil zagotovljen. Rožni venec je vedno molil.

Salezijanci, ki mu toliko dolgujejo, žalujejo za njim in želijo le, da bi svoje delo nadaljeval iz nebes ter tako pridobil čim več sorojakov Kitajcev za Kristusa.

NA PRAGU

Katoliški duhovnik je nekega jutra stal ob obali v Komorinu v Indiji in se razgledoval po morju. Opazil je nekega moža, ki je pravkar lezel iz vode na skalo, da ga topli sončni žarki osušijo. Bil je romar Hindù, ki je obiskal že mnogo indijskih romarskih krajev.

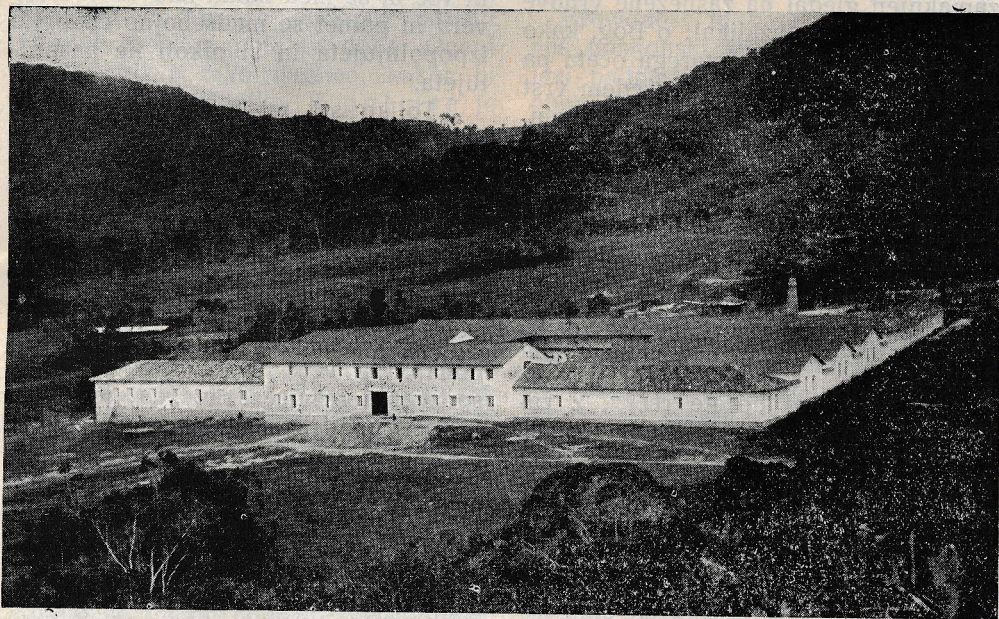
„Sedem let je že minulo, kar sem zapustil svoje rodno mesto Tanjore. Odtlej sem obiskal Benares, Puri, Triufati in druge kraje. Večinoma sem pre-

da vi kristjani mislite, da je to praznoverje neumnost?“

„Nikakor“, mu odvrne duhovnik, „nasprotno, tudi mi verujemo v vodo, ki očiščuje. Mi imenujemo to Gnanasana, to je krst, obred, v katerem se duša očisti vseh grehov in človek postane sin božji, prerodi se, da je duhovno povsem drug človek.“

„Prerodi se, pravite, v višjega človeka, odkod pa to veste?“

„Bog sam nam je to razodel, ko je

Zavetišče San Juan za zdrave sinove gobavih staršev

hodil peš, le tu in tam mi je kak ljubezniv človek kupil vozni listek, da sem se nekoliko peljal z vlakom. Bog je sicer povsod, to vem, zato mi ni treba obhoditi toliko krajev, da bi ga častil, pač pa sem iskal vodo, ki očiščuje ne samo telo, ampak tudi dušo. Kopal sem se v Gangesu, v Ramaswaranu, danes pa imam priliko, da se okopljem v Komorinu.“

Pozorno je zrl duhovniku v obraz, kakor bi hotel razbrati na njem, ali se mu ta njegova vera morda ne zdi smešna, zato ga je vprašal: „Ali mor-

postal človek, kakor smo mi, in obenem je ostal Bog, On nam je vse to razodel, to je tisti Bog in človek skupaj, ki ga mi častimo; imenuje se Jezus Kristus.

„Kaj pa je bilo treba, da se je Bog tako ponižal in postal človek, saj bi bil ljudem vseeno lahko razodel resnico“, je ugovarjal romar.

„Lahko bi bil, prav imaš, toda On je človeka tako ljubil, da je hotel postati njemu enak, da bi ga pridobil za svoj nauk in ga za vselej osrečil.“

Romar se je zamislil, prekrižal roke,

zrl nepremično predse, potem pa je dejal: „Ali bi tudi jaz lahko po tem Gnanasnana postal sin božji? V katero vodo naj grem in kolikokrat na leto?“

„Ni ti treba daleč hoditi, vsaka voda je dobra. Duhovnik te bo poškopil z vodo in izgovoril bo besede, po katerih boš namah očiščen vseh svojih grehov. Enkrat za vselej velja, ni treba za to nobenkrat več v vodo.“

Romar je začel naštevati, kako mnoge koristi imamo od vode, in se je veselil te dobrote. Tako je nadaljeval:

„Doma sem hodil na griče in sem zamaknjen gledal na zasnežene vrhove Himalaje in sem vzklikal: o Bog, kako si dober! Od svojega starega očeta pa sem zvedel, da je na sveta sedem vrst vode in vse se izlivajo v Komorin. Prav zato sem prišel semkaj, da se sedemkrat okopljem v Komorinu; šestkrat sem se že, zdaj pojdem v vodo še sedmič.“

Ali tudi vi verujete, da je sedem različnih studencev vode?“

„Da, odgovori duhovnik, sedem virov žive vode je, ki človeku dajejo življenje.“

„Ne vem, kaj hočete reči“, z zanimanjem sprašuje romar.

„Semem virov žive vode je sedem posebnih obredov, ki vsak dá človeku potrebnih milosti, da more živeti tako, kakor je Bog ukazal. Te obrede imenu-

jemo mi zakramente. Nekateri teh obredov mu dajejo novo življenje, kakor sem ti rekel o Gnanasnana, nekateri mu vrnejo to življenje, če ga je z grehom izgubil, nekateri pa mu množijo božje darove v njegovi duši, ki jih Bog po teh obrednih znamenjih vliva v dušo.“

„Tako lepo se to sliši, tako lepo! Moje mnenje torej ni popolnoma zgrešeno?“

„Ni zgrešeno v nekaterih točkah, prav blizu sva si, toda nekaj naju še loči, tudi to bi bilo treba premotriti in vse bi se med nama izravnalo. Naša vera in pamet se medsebojno čudovito izpopolnjujeta in si nikoli ne nasprotujeta.“

„Toliko ste mi naenkrat povedali, da bi bil sam zastoj, kdo ve kako dolgo premišljeval, pa bi ne prišel do konca. Premislil bom vse to, dobro bom premislil; zdaj pa se še sedmič potopim v vodo, da izpolnim svojo namero. Bog vas blagoslovi in hvala vam za lepe nauke!“

Mnogi tudi preprosti Hinduji se zanimajo za vero in bi radi prišli do spoznanja resnice. Prav zdaj je veliko Indijcev na razpotju. Molimo, da se obrnejo h katoliški veri! Kakšna pridobitev bi bila za Cerkev!

(Piše Ivan Cigan, misijonar v Indiji).

PISMA MISIJONARJEV

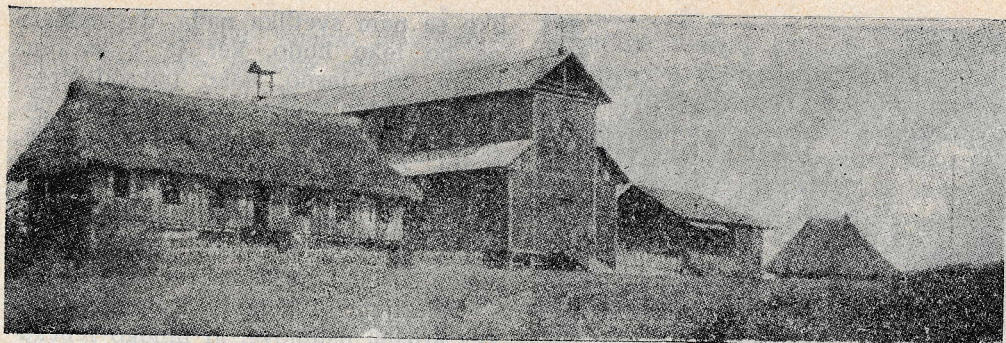
Strašen požar v salezijanskem misijonu.

Naznanjam vam, da nas je v Makasu zadela velika nesreča. V nedeljo, 16. t. m. nam je do tal pogorela cerkev in večina poslopij v misijonu. Naj nesrečo natančneje opišem!

V nedeljo ob 2 po polnoči nas je prebudilo močno kričanje z dvorišča: »Incendio!« — Požar! Kako strašen je bil ta klic za nas! Kdor je poznal misijon, je lahko takoj uvidel, da je vse izgubljeno. V trenutku sem bil na dvorišču. Kuhinja v bližini cerkve je bila že vsa v ognju. Prvo, kar sem

tedaj storil, je bilo, da sem hitel v zvonik naznanjat okoličanom nesrečo z zvonjenjem. Gospod ravnatelj je tekel po Najsvetejše, maloštevilni sobratje in delavca, ki sta zapazila požar, pa so hiteli reševati, kar se je dalo rešiti.

Na glas zvona je bila hitro vsa vas skupaj. Toda kako gasiti? Ko sem prišel iz zvonika, so nekateri že skušali zrušiti poslopje med kuhinjo in cerkvijo. A v par trenutkih je že pričela goreti cerkev z zvonikom. Vse nadaljnje je skoraj nemogoče popisati. Cer-

Sal. mis. naselbina pred požarom

kev in vsa poslopja so bila iz lesa, katerega so pa že dodobra izsušili vetrovi in suha poletna doba. Ogenj se je širil s tako naglico, kakor bi bilo vse iz smodnika. V pol ure je zgorela do tal cerkev in štiri poslopja, v katerih je prebivala naša salezijanska družina, katera šteje z gojenci vred 120 ljudi.

Z nadčloveškim naporom so nosili vodo iz bližnjega potoka, da so vsaj deloma oteli našo malo stanovanjsko hišico. Drugo, kakor cerkvene stvari, stroji, obleke, blago itd. nam je vse zgorelo. In to v pol ure! Vročina je bila strašna. Več kot 50 m naokrog je vse popolnoma ožgano. Kakšne posebne pomoči ni bilo mogoče dobiti, ker smo odrezani od civiliziranega sveta s hribi in gozdovi za sedem dni hoda.

Kaj smo čutili takrat! Dvanajst let naporenega dela v pol ure uničenega! Ljudje so jokaje govorili: »Misijonarji bodo obupali in odšli, kakor so odšli prej že drugi redovniki, ko jim je

zgorela cerkev.«

Previdnost je hotela, da je bil tu naš misijonski škof dr. Komin. Sivolasi nadpastir je tolažil nas in miril obupano ljudstvo.

Naša cerkev je bila sicer lesena, vendar pa največja v vsem vikariatu. Da se zgradi nova, bo treba par let ali več, ker je v tem tropičnem in močvirnatem kraju malo trdega lesa in ga je z velikim trudom treba privleči od daleč in po tleh.

Ko ni imelo kaj več zgoreti, sem vse naokrog začel iskati potrebno za sv. mašo. Po več urah sem zbral skupaj toliko stvari, da sem postavil zasilen oltar kar na prostem, kjer smo se zbrali k sveti maši. Tudi mašno vino je postalo žrtev ognja. K sreči ga je g. škof imel nekaj pri sebi, ker je nameraval drugi dan odriniti na potovanje. V Makasu samem ne poznajo ne vina ne moke.

Kako se nam godi sedaj? Prvi dan smo šli jest k nekemu vaščanu. Se-

Po požaru

Nekaj veselih gobavcev v začetku bolezni

daj imamo obednico med ožganimi štirimi stenami nepokrite hiše. Misijonarke so se s Hivarkami vred stisnile v majhno misijonsko bolnišnico. Cerkev imamo v šoli. Jezusu v Najsv. zakramentu smo odločili sobico v naši ožgani in razdrti hiši.

Skoda znaša 300.000 lir.

G. apostolski vikar nas je vse pozval, naj vsak pri svojem narodu prosimo pomoči. On sam je že odšel iskati sredstev in dobrih src. Tudi jaz se obračam do svojih blagih Slovencev in trkam na njihova srca... Vse bo prišlo prav: cerkveno perilo, prti, sploh vse, kar se rabi v cerkvi. Prav tako kosi blaga za obleke Hivarcem, noži, šivanke, sukanec; vsega manjka.

Za vsak dar se že naprej iskreno zahvaljujem in pošiljam mnogo misijonskih pozdravov vsem blagim dobrotnikom.

Dionizij Vrhovnik,
sal. misijonar, Makas — Ekuator.

Pripis. Kdor bi rad pomagal v tej veliki nesreči, naj pošlje svoj dar na naslov: »Misijonski odsek«, Rakovnik — Ljubljana.

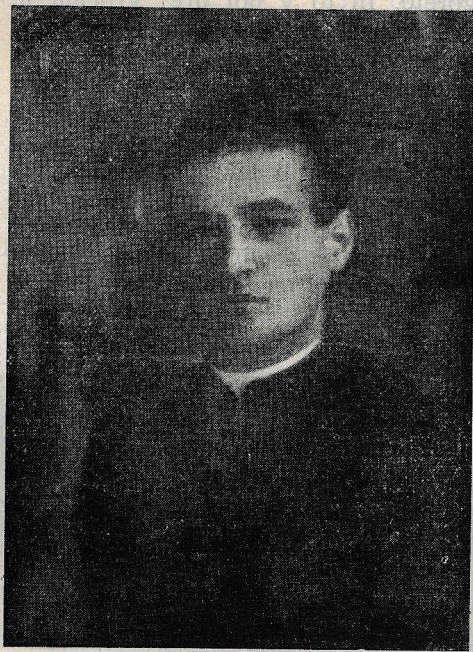
Bogoslovec **Mirko Rijavec** je deloval že med gobavci, zdaj se pripravlja v bogoslovju na posvečenje, potem pa pojde spet na svoje mesto.

„Potrebno je“ pravi, „da se dobro pripravimo na delo, zato so naši študiji resni, tembolj ker je Kolumbija zadnje čase zašla čisto v komunistične vode in ne vemo, kaj nas čaka. Neko-

liko se nam svetlika nada, da vendar ne bo tako hudo, ker je z vsakim dnem bolj jasno, kako povsod propada komunistično gospodarstvo na političnem kakor tudi na socialnem polju. Kar je tu dobrega, je zlasti močna Katoliška akcija, ki se je tukaj dobro razvila. Velika večina prebivalstva je popolnoma katoliška, le vlade so od l. 1930. naprej jako slabe.

Salezijanci imamo v Kolumbiji zares krasne ustanove, ki mnogo lepega obetajo za bodočnost.

Kolumbija je velika za pet Jugoslavij in ima vsa podnebja: hladno v višinah od 2500-3500 m. To je najboljše podnebje in so zato ti kraji najboljše obljudeni. Mesto Bogotá leži 2700 m visoko. Niže ležeča pa so toplejša podnebja: mimo mlačnega do vročega in žgočega. Narava je zelo slikovita, rastlinstvo pa tako, da si ga Evropejec niti predstavljati ne more. Tudi ljudstvo je zelo različno; deloma so še Indijanci, deloma čisti Španci, največ pa je mešanice. Imajo lepe krščanske navade, vmes pa tudi grde razvade.

Misijonar Mirko Rijavec

V San Juanu imamo salezijanci lepo zavetišče za one otroke, ki so sicer zdravi, toda so gobavih staršev. Čez 250 jih je. Življenje med njimi je pa prav misijonsko. Že zavetišče je daleč od sveta med silnim gorovjem in temnimi gozdovi. Prav robizonsko je tu življenje, ker si mora človek čisto vse sam oskrbeti, narediti in pridelati. V tem zavodu sem deloval dve leti. Bil sem prav zadovoljen, saj sem vedel, da pomagam opravljati važno nalogo med temi otroki. Zakaj če bi ne bilo tega zavoda, bi se vsi ti otroci preganjali po naselbinah gobavcev, brez šol bi bili, brez dela, v največji nevarnosti in kmalu bi tudi oni postali žrtev strašne gobave bolezni. Pri nas se pa izučijo raznih obrti in se naselijo kar v bližini našega zavoda. Salezijanci so jim uredili novo vas in so jih naučili krčiti gozdove in obdelovati plodna polja.

Odtod so me predstojniki poklicali v Kontratacion, v drugo zavetišče, kjer so sami od gob okuženi dečki. Kako je tam, sem že poročal in je bilo tudi že v Vestniku lansko leto za marec - april.

Vsako leto si izprosim, da grem na počitnice med svoje drage gobavčke.

Priporočam se Vam v molitev, da postanem goreč duhovnik in apostol med gobavci. Ali bi ne prišel še kdo za mano?

Vse slovenske salezijance in so-trudnike prav vljudno pozdravljam
vdani

Mirko Rijavec.

Prečastiti gospod inspektor!

Pred kratkim sem bil v Madrasu, kjer se je vršil Evharistični kongres za vso Indijo, Birmo in Ceylon. Zelo lepo je uspel. Udeležilo se ga je kakih 40 škofov in nadškofov ter mnogo apostolskih administratorjev in prefektov. Papeški odposlanec je bil tukajšnji nuncij, nadškof Kierkles. Duhovščine je bilo okrog 800 ter 60.000 katoličanov. Zaključna procesija z Najsvetejšim je bila zelo veličastna. Bila

je dolga nad 3 km, dasi so ljudje korakali v osmerostopih. Indija do sedaj še ni videla kaj podobnega. V procesiji je vladal vzoren red in pobožnost. Množice poganov, ki so se nabrale ob sprevedu, so se zelo čudile; v poganskih procesijah namreč ne manjka hrušča in trušča, kričanja in prerivanja. —

Ta kongres je bil izredne važnosti najprej za katoličane, ki so se v veri okrepili, in potem za množice poganov, ki so imele priliko opazovati ves sijaj obredov naše svete vere in poslušati besedo božjo, ki je bila v marsikaterem govoru prav njim namenjena. Škofje in duhovščina širom Indije gledajo po tem kongresu z veliko nado v bodočnost.

Predsednik pripravljalnega odbora Evharističnega kongresa je bil naš salezijanski nadškof dr. L. Mathias. Skoro vsi salezijanci iz Južne Indije so se udeležili kongresa. Na kongresu je igral važno vlogo pevski zbor našega študentata in noviciata iz Tirupatturja ter salezijanska godba iz Velurja.

Iz Tirupatturja že precej časa nisem poslal nič novic. Mirno poteka življenje v tem zavodu, kjer se kakih 50 mladih klerikov in laikov pomočnikov pripravlja na bodoče misijonsko delo. Naj vam opišem le en doživljaj iz našega življenja.

Bilo je prav na soboto pred misijonsko nedeljo lanskega leta. Po Tirupatturju se je razširila vest o veliki kači, ki je baje požrla precej velikega psa. Tudi v naš zavod je dospela novica o tej pošasti. A nismo verjeli, vedoč, da ljudje radi pretiravajo. Nekateri smo kljub temu šli gledat, kaj neki bi utegnilo biti. Na bregovih umazanega potoka je bilo vse polno ljudi, ki so nekaj opazovali v skaljeni vodi. Prerili smo se skozi grmovje in glej - doli v potoku je bilo nekaj dolgega, nepremičnega. Le majhna glava se je zdaj pa zdaj dvignila iz vode in iz ust je zasikal razcepljeni jezik. Skoraj nam je sapo vzelo. Pred seboj smo imeli štiri metre dolgo kačo. Sprva

nas ni dosti mikalo lotiti se je, polagoma pa smo se otresli strahu. Nekateri izmed nas smo v primerni razdalji prebredli potok. Nato smo vrgli v vodo veliko zanko. Padla je prav okrog majhne glave. A glej ga spaka! Hitro je izginila pod vodo in se pokazala na drugem mestu. Poskusili smo dvakrat, trikrat, a zaman. Majhna glava se je vedno skrila pod vodo. Ogromno truplo se je pa leno premikalo sem in tja. Koža na trebuhu je bila nenavadno razširjena. Bilo je res, da je mrcina požrla pravcatega psa. Nato je zlezla v vodo, da bi ga tam mirno prebavila v sladkem spanju, ki bi trajal mogoče kak teden. V takem stanju te vrste kač niso nevarne, posebno še, ker niso strupene. Vendar ne vem, če je eden od tovarišev mislil na vse to, ko si je dvignil talar, zabredel v vodo, prijel kačo za rep in jo začel vleči na breg. Sprva smo mu kričali, naj ne bo tako predrzen, a ko smo videli, da se žival ni branila, smo mu šli pomagat. Okrog vratu smo zadržnili močno vrstico in kačo potegnili na breg. Nato pa nekaj udarcev po glavi z bambusom in po kači je bilo.

Prinesli smo jo domov. Koža je namreč zelo dragocena. Za mast je prosil tukajšnji lekarnar, star Indijec. Kar pa je ostalo, si je pa ucvrl in pojedel neki drug Indijec, naš znanec. Ne boste verjeli, a je res. Kača mu je šla v slast, dočim ne bo nikdar pokusil jedi iz naše kuhinje, kadar mu kaj ponudimo. Kaj hočemo, vsak ima svoj okus...

Vse v domovini najlepše pozdravljam in se vsem priporočam v molitev v don Bosku vdani klerik

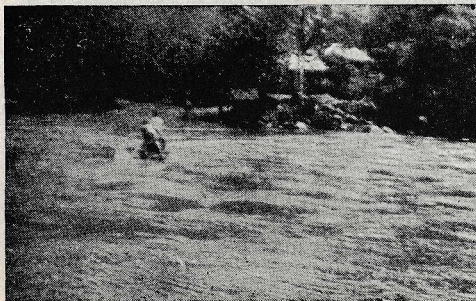
Bernik Pavel.

Predragi mi v domovini!

Danes je novo leto, namreč kitajsko, oziroma lunino. Vse mora biti čisto in snažno. Petelini in kokoši gredo pod nož, ljudje počivajo in dobro jedo. Zaprášeni maliki se zopet očistijo, opravljajo se razne vraže. Malik dobi

jesti, ljudje pa čakajo novega duha. Na vratih se lepijo rdeči lepaki... O koliko misli za vsakega Kitajca! Vse hiti na svoj dom, da pri svojem očetu in materi preživi te dni. — To je največji kitajski praznik. Na cestah ne škripljejo več oni pokvečeni vozički, vozniki ne kričijo nad malimi konji. Za en dan potihne celoletni šum in ropot. — Ob tej priliki so tudi šolske novoletne počitnice. Lani so na ta dan neusmiljeno pokali s petardami, letos pa je vlada prepovedala, češ da je treba štediti radi vojne. — Pa tudi vse drugo je letos skromnejše. Sedaj se zelo pripravljajo na protiofenzivo — 2 tedna so vozili mimo naše hiše aeroplane, tanke, kanone, bombe itd. Baje vse iz Rusije. — Iz Šanghaja se je preselila v Junnanfu tudi aeroplanska šola s približno 1000 gojenci. — Predvčerajšnjim smo imeli vajo za nočni napad. Vse tovarne tulijo, zvonovi, nalašč zato vlti, zvozne — V četrto ure ni nikogar več na cesti. Rezki zvoki siren — in aeroplani — namreč kitajski — so tu. — Novi reflektor jih išče, oni pa mečejo lepe rakete. Naenkrat se zasliši v aeroplanu eksplozija in kot blisk pade na tla. Razbil se je ob mestnem obzidju. K sreči ni padel na misij. postajo, ki je tam blizu. — To je že četrti aeroplan, ki se je v kratkem času tu pone srečil. — Večino vaj delajo sedaj po polju, kjer mečejo na tla pločevinaste, s peskom napolnjene bombe. —

Naše delo radi vojske ni doslej še v nevarnosti, vse gre po starem naprej. — Delo na naši novi stavbi tudi

Nevarna pot čez reko Snarer

lepo napreduje in upamo, da bomo z novim šol. letom že začeli pouk v njej. Naše delo pa je zelo raznovrstno, tako v verskem kot kulturnem oziru, in se še vedno odpirajo nove poti. V zadnjem času smo se posebno zanimali tudi za organizacijo obrtnega šolstva in obrtništva sploh, nadalje smo ustanovili karitativno akcijo za go-bavce, otvorili tudi ambulante za bol-nike. — Škoda le, da moramo radi pičlih sredstev marsikaj opustiti. — Kličejo nas tudi v druge province, pa žal, da moramo prošnje odbiti, ker je osebja in sredstev premalo. — Vidi se, da se don Boskov način dela tudi v misijonih zelo obnese. Najlepše pozdrave vsem sotrudnikom in sotrunicam

vdani

Majcen Andrej,
sal. misijonar na Kitajskem

Slovenca zares najdeš povsod na svetu, prav na vseh koncih zemlje. Kmalu tako je tudi s salezijanskim misijonarjem.

Iz Čile nam piše Aleksander Horvat, doma iz Slovenske Krajine.

„Delujem v glavnem mestu čilenske republike Santjago. V naši deželi ponekod še prebivajo divjaki, pa jih je že malo, kakor Patagones in Onas, ki prebivajo na jugu naše republike, v Ognjeni zemlji. Seveda je med njimi pravo misijonsko delo. Tudi mnogo civiliziranega naroda je tam doli, med njimi seveda precej Jugoslovanov.

Kakšni pa so pri nas ljudje? Čilenec je dobrodušen človek, radodaren, vesel, domovino ljubi iz vsega srca, zato je pa tudi hraber v boju zanjo. Toda dve veliki napaki ima: pijači je vdan in zmikavt je. Kako to? Vedeti je treba, da tu ni mirnih kmetičev, kakor so pri vas, ki obdelujejo svoja polja. Naša republika meri 775 tisoč kvadratnih km. Zemlja je le do polovice obdelana, prebivalcev pa je pet milijonov. Ko bi bila zemlja pravično razdeljena, in obdelana, bi bil lahko raj

na zemlji, saj je začuda rodovitna. Skoraj vsa zemlja je v rokah veleposestnikov, ki največkrat niso katoličani in hudo tlačijo preprosti delavski narod.

Čile ima mnogo rudnin, kakor zlata, srebra, bakra, železa, zlasti pa mnogo po vsem svetu znanega solitra. Toda kaj, ko je pa skoraj vse to bogastvo v rokah velepodjetnikov, Čilenec domačin je pa le preprost delavec, uboga para.

Tudi industrija jako dobro napreduje. Zaslužek pa je zelo slab, tako da delavec mnogokrat ne more niti svoje družine preživiti, dočim vidijo gospodo, kako se v krasnih avtomobilih vozi okrog. To tako vpliva na delavca, da ga popolnoma demoralizira. Nevoljen je, in v tej nevolji še tisti skromni zaslužek zapije, da vsaj za trenutek pozabi na svoje gorje, toda družina trpi pomanjkanje. Kar v pregovor so že prišli naši ljudje, da so pijanci in tatovi. Mnogo so premišljevali, kako bi ljudem izboljšali položaj. Nekateri so bili za to, da bi se dalo vsakemu nekaj posestva, ki naj bi ga obdeloval. Toda nič bi to ne pomagalo, ker so strastni igralci in bi kmalu vse zaigrali. Edino upanje je dobra vzgoja mladega naraščaja, s starimi se ne da nič narediti, kar jim je v krvi, to jim bo ostalo. Prav zato pa se mnogokrat sliši pri nas, da je bodočnost čilenskega naroda v rokah salezijancev. In res, povsod nas kličejo, povsod bi nas radi imeli, nudijo nam že gotove zavode in posestva, toda kako je hudo, ko morajo naši predstojniki tolikrat odkloniti tako ugodne ponudbe, ker manjka ljudi. Vsak izmed nas ima navadno po 30 ur šole na teden. Ko bi bilo tu dvakrat toliko salezijancev, kakor nas je, pa bi bilo še vedno mnogo premalo, vsi bi imeli še preveč dela.

Prosrite z nami Gospoda, da pošlje delavcev na njivo, ki je že zrela!

Vdani vam

Aleksander Horvat.

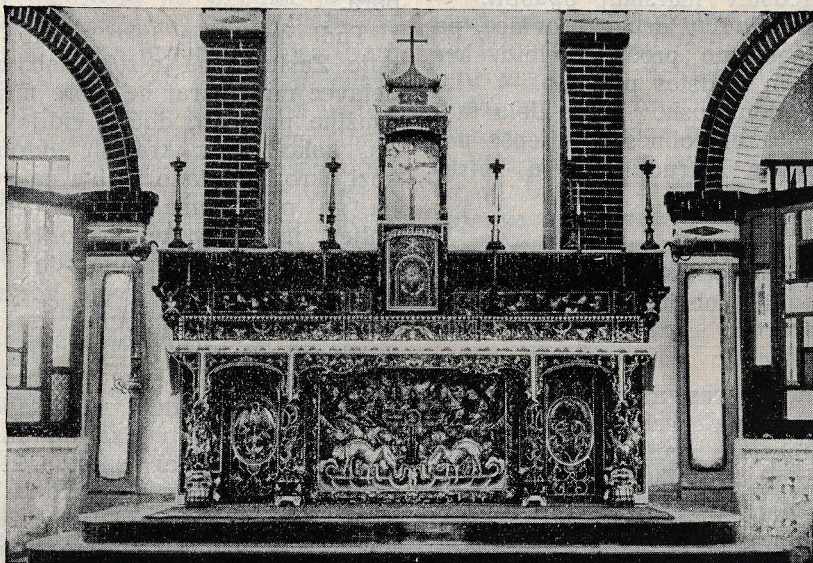
Pismo iz Argentine.

Končno mi je dana priložnost, da odgovorim na zadnje Vaše pismo. Prej mi je to bilo nemogoče, ker smo se ravno pripravljali na izpite.

Pišete mi, kako lepo napreduje draga jugoslov. inšpektorija. Seveda mora to biti hudobcu presneto nevšečno, da Vas ne pusti pri miru. Toda ni se bati! Marija mu bo zopet, kot že to-

za to prošnja? — Sam vodja komunistov, dočim je proti prošnji najbolj protestiral neki socialist. Kako se Bog igra z ljudmi.

Po jutranjih slavnostih v cerkvi, katerim je prisostvovalo ogromno število ljudstva, so na popoldan istega 21. julija bivši gojenci, prijatelji, delavci, obrtniki, odredili spreved po mestnih ulicah z banderi, zastavami, godbami. Zbrali so se na glavnem trgu

Glavni oltar cerkve Marije Pom. v Tung - Pi

likokrat, strla glavo, da le mi ne postanemo nevredni njene naklonjenosti.

Tudi tukaj nam ne manjka težav. Komunizem nam grozi na vseh koncih in krajih, katoličani pa spijo, spijo... Ali bo res treba kladiva in srpa, da se zbudijo? Samo tedaj bo morda že prekasno. Res, da vsi niso taki. Mnogi, posebno kat. mladina, se zavedajo važnosti, obupnosti položaja ter se družijo in postavljajo v bran. Toda njih število je tako nezatno v primeri s sovražnimi silami.

V Magaljanesu pa so se naši sobratje razgibali, da je kaj. Na dan 21. julija (ob 50 letnici prihoda salezijancev) so si od vlade izprosili počitnice za celo mesto. In veste, kdo se je v parlamentu najbolj zavzel

pred bansko palačo. Z balkona sta dva fanta (sinova jugoslov. staršev) nagovorila množico, ki je njihovim besedam pritrjevala z gromkim ploskanjem. Prisotne so bile cerkvene in civilne oblasti s samim g. banom na čelu.

Zvečer so v dveh gledališčih predvajali don Boskov film, dočim se je v tretjem in največjem vršila slavnostna proslava petdesetletnice. Posebno ganljiv je bil prizor, ko so stopili na oder bivši gojenci še iz leta 1887. — Od 69 jih je dočakalo 50 letnico še 22. — Preč. g. inspektor je vsakemu pripel na prsa spominski jubilejni znak. —

Že prej in tudi v sledečih dneh so se vršila posebna stanovska predavanja za delavce in obrtnike. Prišlo je do razveseljivih zaključkov. Naj ome-

nim samo „Večerno šolo za delavce“, ki je že začela delovati v našem zavodu, potem „vprašanje stanovanjskega zavarovanja“, „vprašanje cenenege in čednega stanovanja“ itd., vse na osnovi papeževih socialnih okrožnic.

S tem pa še niso končane vse slovesnosti jubilejnega leta. Zadnje nameravajo obhajati 10. decembra, ko bodo kronali Marijo Pomočnico v njenem krasnem svetišču.

Tudi tukaj v centralni inspektoriji se bo vršila te dni jubilejna svečanost. Glavno vlogo igrajo salezijanske družbe in krožki vseh zavodov, ki se bodo zbrali k zborovanju v mestu „Concepción“, kjer se je leta 1887. odprl prvi salezijanski zavod. Programi so obširni, navdušenje veliko. Vse kaže, da bo zborovanje nekaj izvenrednega. Priglasilo se je čez 1.000 gojencev vseh naših zavodov. Pridružilo se jim bo kar 5 škofov. Vlada nam je dala na razpolago poseben vlak, vse skoraj

brezplačno. Če pomislimo, da je Concepción odaljeno od Santiaga čez 400 km. in da bo vlak ostal salezijancem na razpolago kar 6 dni (izven vožnje, ki sama traja od 13 do 15 ur) tako, da bodo lahko stanovali kar v vagonih, če morda ne bi dobili mesta drugje, je to res velika naklonjenost.

— Končam, prosim pa, da se spomnite v svojih molitvah mene in tudi ostalih tovarišev Slovencev, ki se vsi dobro počutijo in Vas srčno pozdravljajo, ter naše inspektorije, kjer na vseh poljih rumeni zeleno klasje in ni delavcev za žetev. Koliko prošenj mora vsak čas odbiti g. inspektor! Povsod bi radi imeli salezijance, toda skoraj nikomur ni mogoče ustreči. Tudi mi vas v svojih molitvah ne bomo pozabili.

Sprejmite iskren bratski pozdrav.

Martin Maroša
in Franjo M. Schumer.

Iz naših zavodov

RAKOVNIK

Naš Rakovnik je kakor veliko mravljišče, toliko življenja je v njem in okrog njega. Notranjih gojencev je okrog 170, zunanjih pa tudi približno toliko, poleg tega pa še 35 bogoslovcev, ki imajo svoje redno življenje in učenje.

Nekaj družinskih praznikov je prav lepo minulo, kakor god gospoda inspektorja, g. ravnatelja in don Boskov praznik, ki je letos ob pedesetletnici njegove smrti moral biti še slovesnejši. Dijaki so pripravili lepo misijonsko igro, s katero so šli v frančiškansko dvorano, nato pa še v Celje in Maribor.

Kako je bila sprejeta v Ljubljani, beremo v „Katol. misijonih“ za mesec april:

6. marca so proslavili salezijanski gojenci z Rakovnika petdesetletnico smrti svojega duhovnega očeta sv. Ja-

neza Boska. Proslava je bila namenjena predvsem častilcem tega moderne svetnika, da v njih vzbudi še večje simpatije do »prijatelja otrok«.

Razpoloženje in navdušenje je nastalo v dvorani takoj, ko so se odprla mlada grla in s svojo svojsko »prešernostjo« zapela himno: Z don Boskom soncu naproti... Saj to je bil glavni tema pesmi in igre: Pri Don Bosku je veselje, toplota, svetloba. Tako so tudi izzvenele pozdravne besede g. dr. Gržinčiča...

Kmalu pa je res zaživel pred nami Bosko v osebi kitajskega misijonarja. Še preden se je dvignil zastor, si lahko uganil po vrišču, da bo za zaveso kopa otrok. Res, mladi Kitajčki so s svojo razposajenostjo, mladostjo in Boskovo veselostjo spremljali s smehom in pesmijo ves potek igre. Pred gledalci se je razvijalo trdo misijonsko življenje; a Boskov duh zna spretno

premagati vse težave. Dejanje že postane silno napeto, vse pričakuje v strašni grozi, da bo misijonar umorjen, — a »tisti, ki so jih Kitajci zavrgli«, otroci namreč, so mu rešili življenje. In prav po otrocih si je misijonar pridobil odrasle, celo take, ki so mu stregli po življenju.

Da bi mogli zajeti vso vsebino vse lepe misli, s katerimi je prepletena

jonsko igro. Saj imajo na razpolago tako številan in izvežban material, da bi bilo težko najti primernejšo skupino v Ljubljani, ki bi prirejala tudi misijonske igre. S tem bi vršili prav veliko dobro delo!

V Mariboru je bila tridnevna stolnica don Bosku na čast, v nedeljo 3. aprila pa slovesnost najprej v stol-

Naši letošnji novomašniki

igra, bi morali podrobno orisati vsaj glavne junake od malega Kitajca, ki je hotel postati drugi Tarcizij pa do misijonarja samega. Potem bi še bolj zaživele glavne misli, kakšen mraz je v poganskih sreih, kakšna toplina v bližini duhovnega sina don Boska. Ta kontrast so posebno živo pokazali mali Kitajčki, brez katerih bi si Boskovega misijonarja ne mogli misliti.

Prirediteljem pa čestitamo že zato, ker so prišli spet enkrat z Rakovnika v središče mesta in nam pokazali košček misijonskega življenja. Tako so proslavili svojega Očeta obenem pa propagirali misijonsko misel; saj tudi to je Boskov duh! Želeti bi le bilo, da bi še prišli in da bi prišli z misi-

nici, kjer je govoril prevz. g. škof dr. I. J. Tomažič o pomenu don Boska za današnje čase ter opravil tudi sveto daritev z vso slovesnostjo. Popoldne je bila prireditev s petjem in deklaracijami ter igro „Z don Boskom soncu naproti“, ki je vzbujala od prizora do prizora viharna odobravanja. Navzoče so bile najodličnejše osebnosti Maribora.

Don Bosko je že drugič slovesno obhajal svoj praznik v Mariboru, kamor bi tudi že tako rad prišel med mladino, pa so velike težave, tiste vsakdanje — denarja ni, da bi zidali. Veliko potrpljenja in žrtve bo še treba, potem pa bo tudi to prišlo. Plemenite rastline počasi rastejo.

Naš *oratorij* je tudi živahen. Pa se njegov vpliv ne omejuje samo na naše dečke, ampak sega tudi do njih staršev. Povabili smo jih k duhovnim vajam in spet se jih je prav mnogo odzvalo. Najprej so opravile matere. (250) in dale dober zgled družini, potem dekleta, ki jih je bilo okrog 150, nato naši oratorijanci, večji in manjši, vsaki zase, s primernimi govori, končno pa so prišli zadnje 4 dni pred cvetno nedeljo tudi družinski očetje.

Po vseh duhovnih vajah je bilo mnogo spovedi in obhajil. Videlo pa se je tudi na veliko noč, da beseda božja ni padla med trnje, saj se je vstajenja udeležilo izredno veliko moških, več ko ženskih, kar je vsekakor dobro znamenje.

Mladinski dom

Skoraj še močnejše vrvenje kakor krog Rakovnika je krog Mladinskega doma na Kodeljevem, kakor da je žarišče življenja za ondotno okolico. Mladina ima tam svoj drugi dom, ki ga smatra zares za svoj dom. Ako je ni doma ali v šoli, je pa gotovo v Mladinskem domu. Ima pa tudi lepo urejeno življenje. Tam najde svojo zabavo in razvedrilo pa tudi svojo duhovno hrano. Koliko predavanj vsako leto zanjo in nalašč zanjo! Razni tečaji, razne tekme, brez katerih se zdi, da današnji svet biti ne more. Razmeram se je nujno prilagoditi in porabiti vsak nov pokret, da se uvrsti v redno življenje, ki mora biti po pameti, ne pa preenostransko.

Ta namen ima pri nas tudi gojitev različnega sporta in udejstvovanja mladine na vseh poljih, ki jih danes življenje zahteva. Kdor se temu življenju ne prilagodi in ga spretno ne ujame ter po svoje ne usmeri, tega bo življenje porinilo ob kraj in ne bo mogel prav nič dobrega storiti mladini.

Tako smo v Mladinskem domu imeli poleg različnih tekem, ki so neizbežne, tudi duhovne vaje v res-

Zdaj pa je napočil lepi maj, v katerem ima naša cerkev Marije Pomčnice še celo mnogo obiskovalcev. Z bližjih postaj dolenske železnice se ljudje že kar redno vsako nedeljo vozijo k nam v cerkev, ker jih petje tako mika pa tudi priložnost imajo, da opravijo sv. spoved. Tudi romarji od daleč prihajajo kar vsako nedeljo z nedeljskimi voznimi listki.

Don Boskovo delo je torej tudi pri nas v polnem razmahu na vse strani. Tisti, ki so pomagali zidati s svojimi darovi Marijino cerkev in zavod, očitvidno niso proč vrgli denarja, ampak so ga naložili na jako dobre obresti, ki so jih deležni ne samo oni sami, ampak tudi toliko drugih.

r. m. postnem času. Udeleževalo se jih je 180-190 fantov, mlajših 80-90, starejših pa krog 100. Imeli so govore v dveh skupinah: mlajši posebej, starejši posebej. V teh govorih se jim je govorilo prav do srca o njih pravem namenu. Tu je bila prilika povedati jim, da ni njih glavna življenjska naloga nogomet, ping-pong ali šah, ampak vse kaj drugega. Igre so jim le v razvedrilo, ki mladina brez njega biti ne more. Povedalo se jim je marsikaj še o verskih resnicah in o pravem krščanskem življenju po veri. In ravno to je glavni in prvi namen naših oratorijev, vse drugo je postransko, je le sredstvo. Če bi zamenarili in mladini ne dali priložnosti za zabavo, za igre, bi je ne bilo blizu in bi ji tudi marsikaj ne mogli povedati, kar je bistveno za nje vzgojo in lepo življenje. Zdaj pa je bilo tako lepo ob sklepu duhovnih vaj, ko je kakih 200 fantov pristopilo k obhajilni mizi. Opravili so velikonočno spoved, ki je morala biti temeljitejša, kakor so druge med letom; potem pa so bili spet veseli, ker le čisto srce more biti prav veselo in zadovoljno.

Tudi mož je bilo pri duhovnih va-

jah krog sto. Imele so duhovne vaje, podobno kakor na Rakovniku, tudi dekleta in matere. Vseh skupaj je v zadnjih tednih velikega posta opravilo duhovne vaje v Mladinskem domu 500-600 oseb. Ali ni to pravi blagoslov za okolico?

Sad duhovnih vaj se je pa tudi koj v velikem tednu pokazal. Udeleževalo se je mnogo naših ljudi slovesnih obredov velikega tedna, zlasti pa so vztrajali v molitvi pri božjem grobu v domači kapeli. Mnogo dragega cvetja in olja za luči so nanosile dobre duše, da se je zdelo kakor tedaj ob Zveličarjevem pogrebu, ko so mu žene prinesle dragocenih dišav.

Kapelico so dekleta pomile in posnažile, da je bilo res vse čedno in lepo kakor doma za veliko noč. Ko je pa Zveličar bil v božjem grobu izpostavljen, je imel neprestano vsa dva dneva polno pobožnih obiskovalcev, ki so molili in prepevali ter s tem poudarjali svojo vero v Najsvetejši zakrament. Nihče ni pasel radovednosti, ampak kdor je prišel, je prišel molit. Gnala ga je ljubezen do Zveličarja, ki je prav veliki teden najbolj pokazal svojo neskončno ljubezen do človeka.

Naša mladina ima tudi vsako nedeljo popoldne, preden gre v cerkev, v prostorih doma krščanski nauk, prav praktičen, na podlagi katekizma. Rada se uči božjega nauka in se fantje kar kosajo med sabo, kdo bo bo-

lje odgovoril. Priedili so tekme iz katekizma. Če so neprestane tekme v nogometu, če mora biti ping-pong turnir, zakaj pa ne bi bila tudi tekma iz katekizma, ki je še vse važnejša kakor pa vsi turnirji in nogometi! Na tekmi so fantje pokazali, kako so se marljivo učili katekizma, saj so morali ne samo na pamet znati, ampak tudi razumeti, kar so se učili. Kdor bi hotel doumeti don Boskovo vzgojo, mora iti v naš oratorij, potem pa bo spravil v sklad marsikaj, kar se mu zdi pretirano, neumestno in neumljivo, ko gleda samo od strani.

Poleg Mladinskega doma stoji pod streho že velika, prostorna cerkev sv. Male Terezije. Čaka in prosi, da bi jo dovršili zaenkrat vsaj toliko, da bi se mogla v njej opravljati sveta daritev, ker je kapelica že davno pretesna, čeprav je ura za uro maša v njej in govor. Začeli bi že bili, pa so sredstva tako pičla, da si še kar ne upamo. Pa vendar moramo! Za praznik sv. Terezije bi na vsak način radi, da bi šli že vanjo. Ali bomo mogli? Veliko, da, vse je odvisno od velikodušnih darovalcev. Rečemo vam samo to: če ste nam pomagali, da smo pozidali, dvignili zunanje zidove, ne pustite nas zdaj in nam pomagajte tudi z žrtvami, saj vam bo tisočkrat povrnjeno. Torej pričakujemo vaše pomoči, brez katere ne moremo naprej. Sv. Terezija naj vam bo bogata plačnica!

CELJE

Mladinski dom v Celju se polagoma urejuje tudi na zunaj, da sprejme med svoje zidove mladino, ki se že veseli, da bo našla tam svoj drugi dom. Lepo gnezdece se ji pripravlja. Naše požrtvovalne sotrudnice iz Celja in okolice so imele svoje prvo zborovanje ali sestanek že v novem domu. Nekaj prostorov je že prirejelih, drugo pa se bo še uredilo. Zadnji čas se je uvajala elektriška napeljava, vodovod, pripravlja pa se zlasti začasna kapelica. Ko bo vse vsaj v

glavnem gotovo, pa bodo prišli don Boskovi sinovi in bodo pričeli z delom. Kdaj bo to, zaenkrat še ne moremo določiti. Je pač odvisno še od toliko stvari. Želeti pa je seveda, da mladina čimprej dobi zavetje in najde tople ljubezen mladino ljubov, ki jo bodo dvignili s krščansko vzgojo k vse lepšim idealom, kakor pa jo napeljuje današnja versko brezbrizna družba. Za don Boskovo petdesetletnico bi že radi pričeli! Marija Pomočnica in don Bosko sam naj pripomoreta k uresničenju teh želja!

MARIJE POMOČNICE

Mariji sem dolžan zahvalo za tri velike, izredne milosti. V decembru mi je hudo zbolela žena. Eni so svetovali to, drugi drugo, jaz pa sem jo priporočil Mariji na Rakovniku in ji obljubil dar, če kmalu ozdravi. V kratkem je bila žena popolnoma zdrava.

Neka zapuščinska zadeva se je neprijetno in dolgo vlekla in že sem mislil, da se bo morala končati pred sodnijo. Tedaj pa sem se zatekel k Mariji Pomočnici, obljubil dar za Rakovnik in v par dneh se je vse razrešilo v moje popolno zadovoljstvo.

Tretja, prav posebno očitna Marijina pomoč pa se je izkazala v zadevi nekega posojila. Bil sem res v veliki nevarnosti, pa Marija ni dopustila, da bi tisti, ki vanjo zaupa padel v nesrečo.

Bogu in Mariji bom za očitno pomoč vedno globoko hvaležen. — Šmartno pri Litiji. *L. A.*

Ž. F. iz Zg. Bitnja je imel hudo zastrupljenje v vratu. Ni bilo več upanja na ozdravljenje. Zdravnik je izjavil, da s to boleznijo med stotimi komaj eden ozdravi. Toda Marija Pomočnica je mogočna in dobra. K njej se je zaupno zatekel in ozdravil je. Ko ga je zdravnik iz ljubljanske bolnišnice poslal zdravega domov, mu je rekel: „Zdaj pa lahko greste po kolenih na Brezje“.

Zlato srce ob Marijinem oltarju na Rakovniku naj priča, kako dobra je Marija vsem, ki se z zaupanjem k Njej zatečejo.

Bila sem v zelo hudih skrbih in težavah; nikjer ni bilo videti rešitve. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici na Rakovnik, sv. don Bosku in sv. Tereziki in obljubila javno zahvalo, če se vse srečno izteče. Pomoč je prišla hitro in čutila sem posebno nebeško varstvo. Izkreno se za to milost zahvaljujem. — *M. N. N.*

Ko se je otajal sneg in je pomlad zavela po deželi, sem po dolgi bolezni tudi jaz vstala iz bolniške postelje. Prvo

opravilo, ki ga storim, naj bo to, da napišem Mariji zahvalo. Roka se mi sicer še trese od slabosti, toda moje srce prekipava veselja, ker sem prepričana, da me je Marija ozdravila.

Mesca novembra in decembra sem bila tako bolna, da si nisem mogla nič več pomagati. Strašne bolečine sem čutila po vsem životu. Kdor je videl moje ugašajoče oči, je bil prepričan, da se bodo kmalu odprle onkraj groba, v večnosti. Bila sem tudi previdena s svetimi zakramenti.

Jaz bi bila pa še tako rada živela. Zato sem noč in dan zdihovala k Mariji za pomoč. Vsi domači so večer za večerom klečali pred podobo Marije Pomočnice in molili eno devetdnevnic za drugo. Končno je bila naša molitev uslišana. Sedaj sem izven vsake nevarnosti.

Kmalu bo prišel mesec maj. Vsak dan bom poklanjala najlepše cvetke Mariji na oltar in pela pesem o ljubezni Marijini do ubogega zemeljskega otroka. — Sv. Peter pri Radgoni. *Štefanec Ana.*

Prisrčna zahvala presv. Srcu Jezusovemu, brezmad. Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Janezu Bosku, sv. Mali Tereziki in vernim dušam za ozdravljenje nog in živčne bolezni ter za srečen izid neke pravde. Priporočam se še nadalje za pomoč v dušnem pastirstvu, za poklic dveh dijakov v duhovski stan, za zdravje in za vdanost v voljo božjo. — Zabukovje. *Fr. R.*

V preteklem mesecu smo prosili naj se opravi devetdnevnic na Rakovniku za nekega bolnika, pa tudi sami smo jo doma opravljali, da bi zadobil ljubo zdravje ali pa da bi vsaj srečno in Bogu vdano umrl, če je tako volja božja. Ob koncu devetdnevnic je bil tudi konec trpljenja. Bolnik je umrl previden s sv. zakramenti, vdan v voljo božjo in z Marijnim imenom na ustih. O Marija, bodi nam pomočnica tudi ob naši smrtni uri! — Prigorica. *Matetova družina.*

Ttisočkrat hvala Mariji, ker je milost-

no uslišala mojo prošnjo! V globoki hvaležnosti kličem: Vsak kdor je v stiski, naj pri Njej išče pomoči! *F. S. Pišce.*

Iskreno se zahvaljujeva Mariji Pomočnici, da se je neka velika in važna zadeva tako srečno rešila. — Stara nova vas. *Martin in Antonija Sever*

Neimenovana iz Čemšenika, da je operacijo srečno prestala in da se ji je stanje toliko izboljšalo, da lahko vrši svoje gospodinske dolžnosti in skrbi za svojo družino. V znak najiskrenejše zahvale daruje Mariji zlato srce.

Moj otrok je bil hudo bolan na očeh. V zaupanju sem se zatekla k Mariji Pomočnici in obljubila javno zahvalo v Vestniku, če ozdravi. Otrok je res ozdravel in jaz svojo obljubo hvaležno izpolnujem. Vsem, ki potrebujete pomoči, kličem: Obrnite se z zaupanjem k Mariji Pomočnici, pa boste gotovo uslišani. — Sv. Rupert nad Laškim. *Rejc Terezija.*

Petek Ivan, Sv. Tomaž pri Ormožu, se zahvaljuje Mariji Pomočnici v svojem in v imenu sorodnikov, da se je zdravstveno in gmotno stanje po opravljenih devetdnevnicah tako izboljšalo.

M. Štrukelj, Sodinja vas, za izboljšanje zdravja in za večkratno pomoč.

Mariji Pomočnici in don Bosku se še zahvaljujejo: Demšar Tončka, Martinjvrh pri Železnikih, da je težko operacijo srečno prestala in da se zdravje vedno boljša. *Neimenovana* da se je sodnijska zadeva srečno iztekla. *Stradar Jožefa*, Golnik, da je srečno prestala operacijo na pljučih. *Benedičič Dorica*, Martinjvrh pri Železnikih, ker je otrok srečno ozdravel od težkih opeklin. *Čadež A.*, Šoštanj, za večkratno zelo uspešno pomoč. *Sagaj Rozika*, Cezanjevci, za ponovno uslišanje v važni zadevi. *N. N.*, ker je Marija pomagala, ko ni bilo nikjer več upanja na rešitev. *Koder Marija*, Medvode, za izredno Marijino in don Boskovo pomoč, ki jo je bila že tolikokrat deležna. *Krhlikar Ana*, Hotič pri Litiji, za srečno prestalo operacijo. *O. A.*, Mežica, za uslišanje v važni zadevi.

V hudi bolezni je bila zdravniška pomoč zaman. Le pri Bogu je bilo še upanje na ozdravljenje. Zato sem se zatekla k Mariji Pomočnici, naj Ona prosi zame. Kmalu je bolezen ponehala, za kar se iskreno zahvaljujem. *N. N. Pilštanj.*

Zahvala za uslišano prošnjo: *Roblek Julka*, Ponikve; *Zavodnik Frančiška*, Krka; *Krivec Franca*, Zg. Brnik, Cerklje pri Kranju; *Robnik Jera* in *Klajšek Ivan*, Bukovžlak, Teharje; *Cuzak Ana*, Ljubljana; *Rant Ivana*, Kamna Gorica; *Gubensek Amalija*, Prevorje; *Jenc Ana*, Križ, Telče; *Vukovič Marija*, Dol pri Ljubljani; *Kogoj Marija*, Dol. Logatec; *Švigelj Ivana*, Vrhnika; *Gerič Martin*, Vel. Polana, Crensovci; *Plementaš Marija*, Sv. Ema. *Klobučar Ana*, Črnomelj; *M. B.*, Slovenjgradec; *Z. B.*, Ljubljana; *Jerman Ana*, Trbovlje; *Zupan Rezika*, Sv. Križ pri Kostanjevici; *Pušnik Pepca*, Trebni dol pri Šentpetru; *H. A.*, Zg. Bitnje, Stražišče; *N. N.*, Novo mesto; *Zajšek Jera*, Sp. Hajdina, Ptuj; *I. O. F.* (Slov. Krajina); *Frančiška K.*; *Opara Marija*, Mirna peč, *F. G. H.*; *Žabkar Franc*, Straža Raka pri Krš.; *N. N.*, Kamnik.

Mariji Pomočnici in Don Bosku se še zahvaljujejo: *Vučina Marija*, sv. Jurij ob Ščavnici, da je Marija njeno bolno mater krepila v težki bolezni in ji dajala moči in potrpežljivosti v trpljenju ter naklonila lepo, blaženo smrt.

Za zadobljeno zdravje se še zahvaljujejo: *M. L.*, *Smarca*, Kamnik; *S. A.*, Sv. Anton na Poh.; *M. T.*, Sv. Jakob ob Savi; *M. P.*, Škofja Loka.

V molitev se priporoča več sotrudnikov in sotrudnic v različnih važnih zadevah. Priporočamo posebno tri sotrudnice, ki so dolga leta goreče in nad vse požrtvovalno delovale za don Boska in njegove zavode, zdaj jih je pa obiskala težka bolezen. Naj jih Marija Pomočnica tolaži in jim lajša bolečine.

M. Eleonora, uršulinka, se zahvaljuje Mariji Pomočnici in sv. don Bosku za vrnjeno zdravje.

SALEZIJSKI VESTNIK izhaja dvomesečno. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in Salezijanske tiskarne: *Alfonz Pavel*. Urednik: *Dr. Franc Knific*.

† MARIJA ZELKO.

Dne 23. marca je mirno zaspala v Gospodu Marija Zelko, mati našega bogoslovca Antona Zelka. Kratka je bila njena bolezen, saj je trajala samo en dan. A zanj je vendar ta kratka bolezen bila zadosten opomin, da si je zaželela duhovnika in prejela zakramente umirajočih. Z nebeškim kruhom pokrepčana je pogumno začela svoj smrtni boj, ki pa je bil zelo kratek. Svetu se je že davno odpovedala, sedaj se je še odrekla želji po življenju, ki jo goji vsak bolnik do zadnjega in ki je bila zanj tako

upravičena: rada bi namreč videla svojega sina pred oltarjem. Pa Gospod ji je dal tudi moč, da je dostavila, četudi s solzami v očeh: „Ne moja, ampak Tvoja volja naj se zgodi. Kmalu nato je ugasnilo njeno življenje, kakor ugasne sveča, ki je dogorela. V svojem življenju ni užila mnogo veselja, trpljenje ji je bilo vsakdanji delež. Duša se je v tem trpljenju okrepila, a telo je shiralo in legla je v pre-rani grob. Bila je stara 64 let. Naj mirno počiva v Gospodu!

„**DRUŽINSKE ŠMARNICE.**“ V vrsti „Knjižic“ so izšle tudi „Družinske šmarnice“. Marsikdo ne more k šmarnicam, bodisi ker je predalet ali pa ima neodložljivo delo ali kakor koli že, pa bi vendar v najlepšem mescu rad kaj premišljeval o nebeški Materi, o njenih krepostih, potem pa primerjal njej sebe, da bi v luči njenih čednosti videl, kako daleč je še od svoje ljube Matere, ter si prav zato prizadeval za bolj zbrano notranje življenje.

V ta namen mu bo kaj dobro služila mala knjižica „Družinske šmarnice“. Kratko in jedrnatno je za vsak dan podana kakšna Marijina krepost in nekako izpraševanje samega sebe pa nauk obenem, kako urediti svoje življenje po Mariji in po Bogu. Knjižica bo vsakemu zelo prav prišla, saj na kratkih straneh vsebuje obilo bogatih misli.

So pa to tudi edine šmarnice, ki jih dobiš za **1 dinar!**

Naroči jih pri upravi „Knjižic“, Rakovnik, Ljubljana. — Ako jih vzameš 10 izvodov skupaj, jih dobiš celo po 80 par; to je, za **8 dinarjev 10 knjižic.**

Priporočamo:

Prvoobhajanci. Mlada srčeca s koprnenjem pričakujejo svojega visokega Gosta, ki jim je napovedal svoj prihod v njih čiste dušice, v prvem sv. obhajilu. Kot pripomoček k pripravi bo jako dobro služila knjižica za prvoobhajance, ki bo izšla 15. maja. V njej bo v prikupljivi, nežni mladini prilagojeni obliki razloženo vse, kar mora vedeti za prvo sv. obhajilo.

Stane, kakor vsaka druga knjižica, **le 1 dinar!**

Ponatisnili smo sledeče knjižice: **Besede, Božje sledi, Čisti rod, Naša domačija, Sv. maša, Sv. maziljenje.** — Že to, da smo jih morali ponatisniti, je dosti zgovorno priporočilo zanje.

Življenjepi sv. Janeza Boska se pridno tiska dalje. Ko bo dotiskan, ga bomo vsem poslali, ki ga želijo imeti v celoti in so nam to sporočili. Upamo, da bomo mogli v prihodnji številki Vestnika že naznaniti, da je delo dovršeno.

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU.

21. — 22. maja, 1938.

SOBOTA, 21. MAJA

- Ob pol 7. zvečer običajna šmarnična pobožnost v cerkvi (pridiga in litanije).
- Ob pol 8. zvečer akademija pri lurški kapelici (godba in prizori s petjem).
Sledi procesija s svečami (križ, ministranti, gojenci, pevci, duhovščina, ljudstvo).
- Ob 9. zvečer, — ko se vrne procesija — govor, posvetitev Mariji Pomočnici, pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim. — Med procesijo razsvetljava svetišča in zavoda.

NEDELJA, 22. MAJA.

Dopoldne:

Ob pol 4. se začne deliti sveto obhajillo.

Svete maše:

Ob 4., ob 5., ob 6., ob 7., ob 8., ob pol 9. z govorom.

Ob pol 10. govor, nato pontifikalna sveta maša. Poje zbor gojencev in bogoslovcev. — Po slovesni sv. maši shod sotrudištva pri lurški kapeli.

Ob pol 12. zadnja sv. maša.

Opomba: Če bo lepo vreme in mnogo romarjev, bosta tudi zunaj na srednjem dvorišču dve sv. maši, in sicer ob 6. in pol 9., pri katerih se bo delilo tudi sv. obhajilo.

Popoldne:

Ob pol 4. govor v cerkvi, nato slovesna procesija s kipom Marije Pomočnice (po Rakovniški ulici in Dolenjski cesti). Po procesiji darovanje. — Vsa procesija gre skozi cerkev na srednje dvorišče, kjer bo blagoslov z Najsvetejšim. — Zvečer zopet razsvetljava svetišča.

Petje in govore v cerkvi bodo prenašali zvočniki, da se bo vse razločno slišalo tudi izven cerkve.

Vljudno vabimo vse ljubljanske in okoliške Marijine družbe, da se procesije udeleže z zastavo. Vabimo tudi vse narodne noše. Starše prosimo, da pošljejo k procesiji belo oblečene otroke.

NA RADNI BOMO OBHAJALI PRAZNIK MARIJE POMOČNICE 29. MAJA, PRAZNIK SRCA JEZUSOVEGA PA 26. JUNIJA.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDIŠTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA

Marijin*sklad

PRILOGA SALEZIJSKEGA VESTNIKA

Kristusov namestnik

Duhovniki so podporni stebri, na katerih slone vsi tisti, ki so v božji Cerkvi. Duhovnik je nebeški vratar. — Duhovnik stoji ob vrelcih večnega življenja, zajema ga in deli ljudem, ki hrepene po njem. V njegove roke so izročeni zakramenti, iz katerih izvirajo milosti. Le kdor je krščen, bo zveličan, zatrjuje Jezus Kristus. Sv. krst pa redno deli duhovnik. „Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje“ ... (Jan 6, 53. 54). Prav duhovnik pa deli vernikom to hrano življenja.

Kako hudo je človeku, kadar se mu greh naseli v srce. Kakor bi se mu bil trn zabedel vanj. Boli ga in trpinči, dokler mu tega trna kdo ne izdere. Jezus Kristus je svojim duhovnikom dal oblast, da odpuščajo grehe: „Katerim boste grehe odpustili, so jim odpuščeni“ (Jan 20, 23).

Duhovništvo, ki ga je Kristus ustanovil, je torej za človeštvo odločilnega pomena. Vsi narodi, ki so količkaj verovali, so postavljali duhovnike, da so v imenu vsega naroda darovali Bogu daritve. Svoje duhovnike so imeli v velikih časteh. Smatrali so jih za vzvišena bitja, saj so vedeli, da je duhovnik z božanstvom v zvezi. Odtod tudi to, da so zahtevali vselej od njih višjo populnost in svetost kakor od drugih navadnih ljudi.

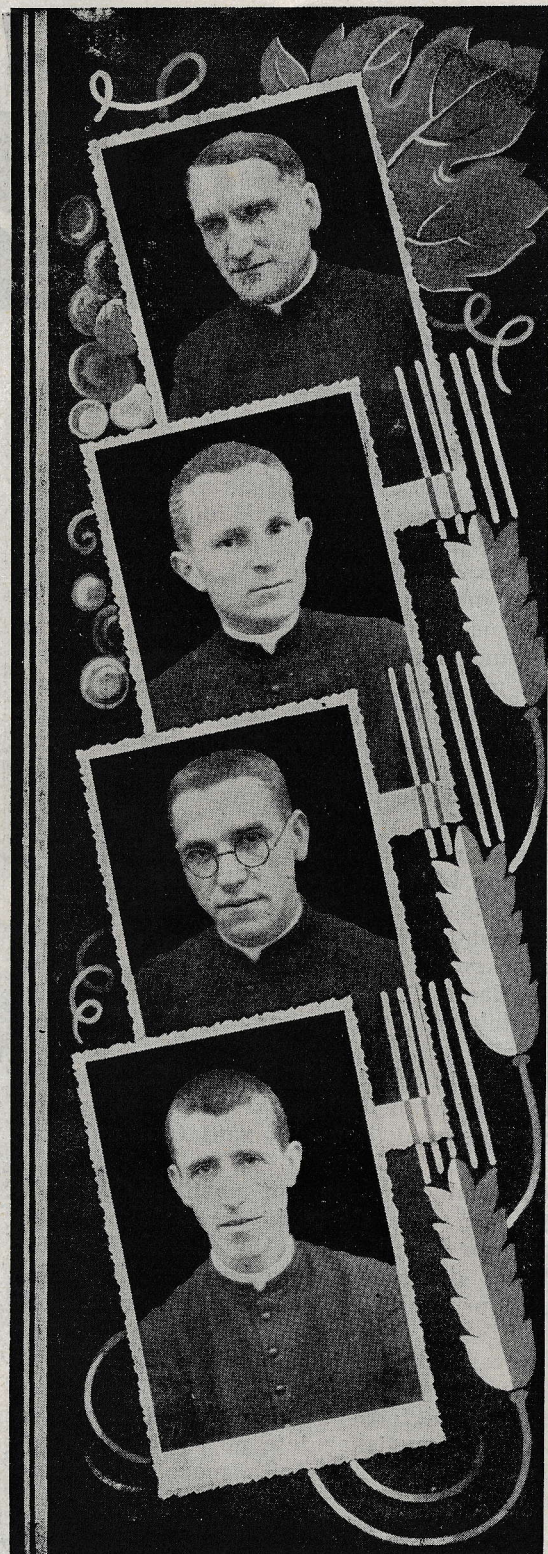
Pri sveti maši duhovnik daruje nekrvavo daritev, samega Jezusa Kristusa na oltarju. Kaj takega niti angelom ni dano. Ti obdajajo oltar kakor strežniki duhovnikov. V tistem trenutku je duhovnik mnogo nad angeli po svoji vzvišeni časti.

Sicer pa, da bi mogli dopovedati in predstaviti veliko duhovnikovovo čast, bi morali doumeti vso vzvišenost presvete daritve, ki jo on po svojem poklicu daruje. Te vzvišenosti ne moremo prav doumeti, zato tudi duhovnikovovi časti ne vidimo do kraja.

Duhovnik pa ima tudi veliko **socialno** nalogo kot pastir Kristusovih ovčic in kot skrbnik za njihov blagor. Če se je slovenski narod tako visoko povzpел v umski izobrazbi in si opomogel tudi na polju zadružništva ter se tako uspešno udeleževal v različnih društvih, je predvsem zasluga slovenskih duhovnikov, ki so bili vselej prijatelji svojemu narodu in so bili pripravljene žrtvovati se zanj. Postavili so se v bran, kadar koli je bilo potrebno. Ako mu je pretila moralna nevarnost, tedaj še posebej. Tudi v narodnostnem oziru so budili njegovo zavednost.

Če ima torej kateri narod veliko hvaležnost do duhovskega stanu, ga mora imeti naš narod. Svojo hvaležnost pa mu izkazujete ne samo s spoštovanjem in poslušnostjo, ampak tudi s tem, da po svojih močeh podpirate duhovski naraščaj. — Gorje narodu, ako mu duhovnikov zmanjka.

Bodočnost naroda je pa tudi odvisna od mladine. Kakor bo ta vzgojena, tak bo narod. Sv. Janez Bosko je ustanovil družbo, v kateri imajo glavno

nalogo duhovniki, da vzgajajo mladino vore za to, da zlasti naši sotrudniki duhovskega naraščaja. V ta namen ruje za naš salezijanski naraščaj, n njim koristi kdo ve koliko dušam. bilo, koliko duš bi ne bilo našlo pot jih je rešil in pripeljal nazaj k dob

Noben denar ne bo bolj obrn duhovnikov. Tudi ko bi morda težk bo prinesel deset in sto drugih. M pospeševalka duhovskih poklicev, že milosti za vas, ako boste vi radodar

Sveti oče so se razveselili, ko močnice za pospeševanje in vzdržev člane s popolnim odpustkom za zadn pustkom. Poleg teh pa je še vrsta r jih deležni tretjeredniki sv. Frančišk ki so predpisane za zadobitev teh o

Pogoji odpustka za zadnjo uro jilo ali če tega ne morejo, izrečejo s ter potrpežljivo sprejmejo iz božjih

Za popolni odpustek je treba sv. obhajilu obiščejo kapelo ali cerl skimi vladarji, za spreobrnjenje greš

Ali veste, zakaj vas prosimo z Kristusovih borcev, ki se pripravljaj duhovski poklic. Letos imamo 24 študirajo višjo gimnazijo, 25 novince izdatki za vzdrževanje tega našega Neverjetno je na prvi pogled, pa j Edino z vašo pomočjo. Zanašamo s danes v tako resnih časih, ko je do sebno treba. Z vašim sodelovanjem duhovnikov in našega naraščaja vam

Naši letošnj

GULEŠIČ FRANJO, ki b daroval prvo sveto daritev Zagrebu.

CVETKO IVAN v Turnišč (Slovenska krajina)

MATKO IVAN v Beltincih (Slovenska krajina)

JEREB KAREL v Idriji (Italija)

adino. Prav radi tega torej vsi razlogi go-
 ki še posebno pospešujejo vzgojo dobrega
 n je ustanovljen **Marijin sklad**. Kdor da-
 naloži svoj denar na visoke obresti in z
 n. Kajti ko bi tega in tega duhovnika ne
 ti do Boga in bi se bile izgubile. Duhovnik
 obremu Pastirju, Jezusu Kristusu.
 rnjen, kot če ga darujete za vzgojo mladih
 žko dali, ne obojavljajte se, en dinar vam
 Marija, ki je posebno vneta zaščitnica in
 želi od vas teh darov in ima pripravljene
 larni in požrtvovalni.

Duhovne koristi.

ko so slišali da obstoji Družba Marije Po-
 ževanje duhovskega naraščaja. Obdarili so
 zadnjo uro in z vsakoletnim popolnim od-
 nepopolnih in vseh onih odpustkov, ki so
 ška Ašiškega, ako izvrše pobožno vse vaje,
 odpustkov.

ro so, da se spovedo in prejmejo sv. obha-
 s skesanim srcem ime Jezus ter prejmejo
 rba, da udje po opravljeni sv. spovedi in

erkev ter ondi molijo za mir med krščan-
 ešnikov in za povišanje sv. Cerkve.

Visoka vsota.

o za pomoč? Vzdrževati moramo lepo četo
 ajo v naših semeniščih ali zavodih za svoj
 slovenskih bogoslovcev, 20 klerikov, ki še
 cev, štirje študirajo v Rimu. Letno znašajo
 a naraščaja visoko vsoto: **350.000 dinarjev**.
 je vendar tako. In kako bo to mogoče?
 se na vašo dobroto in razumevanje zlasti
 dobrih in požrtvovalnih duhovnikov še po-
 pa bo šlo. Hvaležnost mladih Kristusovih
 m je zagotovljena.

ji novomašniki.

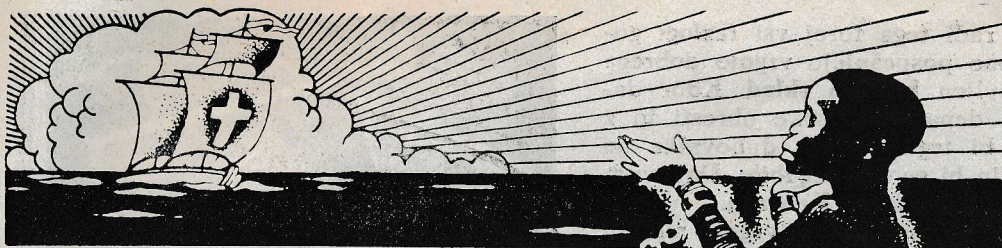
bo | JUREČKA STANISLAV v Li-
 v | pniku n. | B. Č. S. R.

ču | ONDRA CYRIL v Boršicah
 | Č. S. R.

ih | VRATNIK JAROSLAV v Va-
 | laškem Meziriči, Č. S. R.

ja) | TROJNER LOJZE v Ljutomeru

Slovenski salez. misijonarji in misijonarki.

DUHOVNIKI

- Geder Jožef**, Cat. Mission, TUNG-PI, Kvangtung (Chine)
Kerec Jožef, Institut Salésien, T'o Tung Road JUNNANFU (Chine)
Hanzelič Anton, Parroquia de S. Roque BARRANQUILLA, (Colombia)
Majcen Andrej, Institut Salésien, T'o Tung Road JUNNANFU (Chine)
Pernišek Ludvik, Casa parroquial, JUNIN DE LOS ANDES (Argentina)
Serdoč Peter, Colegio don Bosco, C. Cordoba 217 MENDOZA (Argentina)
Šiška Jožef, Missao Salesiana, PORTO VELHO (Brasil, Amazonas)
Zamjen Janez, Colegio de S. José, PATAGONES, Buenos Aires (Argent.)

KLERIKI

- Antolin Avguštin**, Stabashi ku Shakuji Tanaka machi 21 D. Bosco Shudoin TOKYO (Japan)
Bernik Pavel, Sacred Heart College TIRUPATTUR (Nort Arcot) (India)
Čigan Ivan, Bandel Church, Ho-Oghly P. O. Bengal (India)
Fras Alojzij, Istituto Don Bosco, SAN PAOLO, Rua Affonso Penna 23 (Brasil)
Grudnik Jakob, Instituto Salesiano de S. Corazon MOSQUERA, Cundinamarca (Colombia)
Horvat Aleksander, Casilla 1284 Santiago (Chile)
Kreslin Ignacij, Instituto Salesiano de S. Corazon MOSQUERA, Cundinamarca (Colombia)
Maroša Martin, Casilla 7, La Cisterna, SANTIAGO (Chile)
Ozmeč Ignac, Instituto teologico, Santo Tomas, Santa Tecla, Republica el Salvador
Rijavec Friderik, Salesianos, MOSQUERA, Cundinamarca, (Colombia)
Saksida Ernest, Seminario Salesiano, CUJABA, (Matto Grosso) Brasil.
Sočak Štefan, Colegio D. Bosco, Casil-

la 30, Iquique (Chile)

- Trampuž Edvard**, Estudentado teologico sal. La Vega, CARACAS (Venezuela)
Zmet Vladimir, Instituto theologico, Villada 9 de Julio 1908, CORDOBA (Argentina)
Zver Alojzij, Salesiani, Rua Colle Latino 280 (Lapa) SAO PAULO (Brasil)

SOBRATJE POMOČNIKI

- Bevc Jožef**, Catholic Mission, BANG NOK KHUEK (Rajaburi-Siam)
Gomboši Anton, Instituto Inclán, Calle Carmen y Figueroa Vibora, Habana (Cuba)
Kramar Jožef, Cat. Mission, KRISHNAGAR (India-Bengal)
Kren Jožef, Scuola maschile Italiana, Jerusalem (Palestina)
Meolic Štefan, Institut Salésien, T'o Tung Road JUNNANFU (Chine)
Vrhovnik Dionizij, Mission Salesiana, Via Riobamda MACAS (Ecuador)

HČERE MARIJE POMOČNICE

- Bakan Veronika**, Asilo S. Jose, Sigisig, Ecuador
Knez Kristina, Colegio M. Auxiliadora, Apart. 142, SAN JOSE, La Sabana (Costa Rica)
Medvešček Terezija, Mazzarello, s House, Jowai P. O. Kasi Hills (Assam, N. India)
Omrzel Marija, R. Istituto D. Bosco, Via Kedina 45 ALEXANDRIA (Egipt)
Perovšek Ivanka, Colegio M. Auxiliadora, PUERTO DESEADO (Argentina)
Ščančar Marjeta, CASCIPO DA PONTE, Matto Grosso (Brasil)
Špur Julka, Collegio S. Ines, Rua Tres Rios 82, SAO PAULO (Brasil)
Žitek Marija, Scuole Femm. It. „Don Bosco“ C. P. 156 Jerusalem (Palestina)